

ver uden Konkurrence her i Landet og kun har Importen at kæmpe imod, som den dog staar ret stærk overfor. Det har jeg været imod, og andet vil jeg ikke have, end at man under Raffinaderierne Ret til at bestaa ved Siden af Fabrikkerne.

Naar det ærede Medlem for Maribo siger, at Roedyrkernes Interesse ligger i at dyrke Sukkerroer og ikke i at gøre Varer færdige, vil jeg sige, at jeg producerer først Mælk, men man kan ikke blive staaende derved, det gaar til Andelsmejeriet, som laver Smør deraf, og dette udføres saa til England og den øvrige Verden. En saa ufærdig Vare som Mælk har kun et begrænset Omraade, medens Smørret kan forsendes overalt. Det samme er Tilfældet med Raasukker, det er ikke færdigt til Konsum, det er kun halvfærdigt. Derfor synes jeg, at det er godt, at man i Nykøbing ikke er standset ved det, men har lavet et Raffinaderi. De have der været nødtte til at sælge til Raffinaderierne, og De danske Sukkerfabrikker vare ene om alle Raffinaderierne, efter at de havde kvalt alle Konkurrenterne med Undtagelse af den i Larsbjørnstræde, med hvem de havde en vis Akkord. Jeg glæder mig som sagt over, at man har anlagt Raffinaderi der nede og optaget Kampen. Den Beskyttelse, der er, er ikke en Beskyttelse alene for Landmændene, men for Sukkerindustrien i det hele. De, der dyrke Roer, behøve jo ikke at standse derved, de kunne gaa videre og ogsaa lave Sukker. Derfor falder det ærede Medlems Udtalelser ogsaa paa dette Punkt til Jorden. Og naar man tager Hensyn til alt dette og overvejer alle de Forhold, der her gøre sig gældende, maa man indrømme, at vi ikke ere gaaede Sukkerfabrikkerne for nær. Jeg er i Tvivl om, hvorvidt vi ikke have begunstiget dem for meget, men vi ere ikke gaaede dem for nær.

De ærede Medlemmer for Maribo og Stege raade deres Landsmænd daarligt, hvis de gøre Modstand mod dette Forslag, for faa vi ikke det gennemført i Aar, tror jeg, der neppe kan være Tale om, at de faa blidere Kaar. Jeg er ikke nogen Fjende af dem, og som jeg sagde før, havde jeg ønsket at finde en Udvej, hvorved det var muligt at beskytte de Landmænd, der have sluttet de daarlige Kontrakter. Men ingen har kunnet nævne mig nogen saadan. Jeg har spurgt, om man ikke kunde ordne det som i sin Tid ved Skattelovene, hvor man bestemte Forholdet mellem Forpagter og Ejer med Hensyn til Skatteydelsen. Noget saadant

skulde jeg gerne have været med til. Men det, at man giver Fabrikkerne mere Beskyttelse, er for mig ingen Borgen for, at Roedyrkerne faa en eneste Stump af den. Det, som det ærede Medlem for Maribo har sagt om at udskille Roedyrkerne og de andre, har ikke en Stump paa sig. Det ærede Medlem kan ikke bevise, at man kan skille dem ud.

Derfor anbefaler jeg fremdeles vore Ændringsforslag, og derfor har jeg talt mod de andre Forslag. Jeg vil gerne, at de Herrer ikke skulde give det Udseende af overfor det andet Ting og Landet, at de lide Uret. Deres Udtalelser hvile paa en fejl Opfattelse, de kende ikke § 1 i Sukkerafgiftsloven og heller ikke de praktiske Forhold, naar de her mene, at vi gaa nogen for nær. Hvordan de end dreje og vende det, kunne de ikke gaa fra, at Puddersukkeret fremdeles er godt stillet, og at man kan lave Raffinaderier og derved klare sig godt. Saadanne Raffinaderier vilde være bedre stillede end det ene, vi nu have, og det er et Spørgsmaal, om dette ene kan bestaa. Man har sagt, at det gør lige meget, om det bestaar, men kan det ikke bestaa, have de andre i hvert Fald ingen Konkurrence. Jeg skal endnu en Gang anbefale vore Ændringsforslag.

Ordføreren (N. P. Jensen): Jeg vil gøre en kort Bemærkning til det ærede Medlem for Maribo (Chr. Reventlow) angaaende Spørgsmaalet om Udviklingsmulighederne for det lille Landbrug. Det ærede Medlem bebrejdede mig og vist ogsaa den ærede Finansminister, at vi ikke saa ud i Fremtiden, og mente, at det kunde være, at Udviklingen kunde føre til, at denne Industri netop blev noget for de smaa. Ja, den Lære vi have fra Fortiden, tyder ikke derpaa, for dersom vi gennemgaa Materialet for 1896 for Falsters Vedkommende, vil det vise sig, at Forholdet er det samme som i Materialet for 1901, altsaa, der er ikke sket nogen egentlig Udvikling i den Tid. Men selv om jeg gaar ind paa det ærede Medlems Tankegang, at der sker en Udvikling i Fremtiden i den Retning, maa det ærede Medlem indrømme, at saa har han derved slaaet sig det bedste Vaaben, han har, af Haanden, nemlig det, som ligger i de uheldige Kontrakter, som Landmændene have, thi de, der gaa til Sukkerroedyrkning i Fremtiden, ere i alt Fald fri for de Kontrakter.

Lindø: Jeg skulde ikke have begæret Ordet paa dette Tidspunkt, hvis ikke det